

GENEESKUNDE IS GEEN HANDEL

Prof. dr. Jan van Gijn (63) is geen activist, maar hij laat wel van zich horen als dat nodig is. Hij verzet zich onder meer tegen de toenemende marktwerking in de zorg. Evenmin is hij een liefhebber van besturen. 'Ik ben een dokter. Twee dingen probeer ik op jongeren over te brengen: vakkennis en een respectvolle bejegening van de patiënt.' Bert Pots

Van Gijn is als hoogleraar neurologie/opleider verbonden aan het Universitair Medisch Centrum Utrecht en is al bijna tien jaar hoofdredacteur van het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde (NTvG). Sinds zijn aantreden bij het blad zijn de zaterdagen gevuld met het lezen van tientallen stukken over geneeskunde in de breedte. 'Het NTvG neemt een forse hap uit mijn tijd. Het is mijn taak me te verplaatsen in de algemene lezer. Het blad is van didactische waarde; door een selectie te maken kunnen we een overzicht van de geneeskunde bieden. Bovendien groeit het aanbod, zeker sinds het blad een andere lay-out heeft gekregen. We weigeren 40 procent van de aangeboden artikelen. Die tijd die dit mij kost, kan ik niet meer besteden aan mijn promovendi. Daardoor ook ben ik wat verder afgeraakt van het onderzoek op mijn vakgebied.'

Daar staat voor hem de charme van de variëteit tegenover. 'Aan het begin van je carrière sta je voor de keuze: breed of diep. Huisarts of specialist. Bij mijn keuze voor de neurologie vond ik het jammer dat ik veel dingen niet meer kon doen: geen bevallingen, geen huisbezoeken meer. Met het NTvG heb ik na twintig jaar diepgang die breedte teruggekregen en word ik in staat gesteld over allerlei muren heen te kijken.'

Talenmanneltje

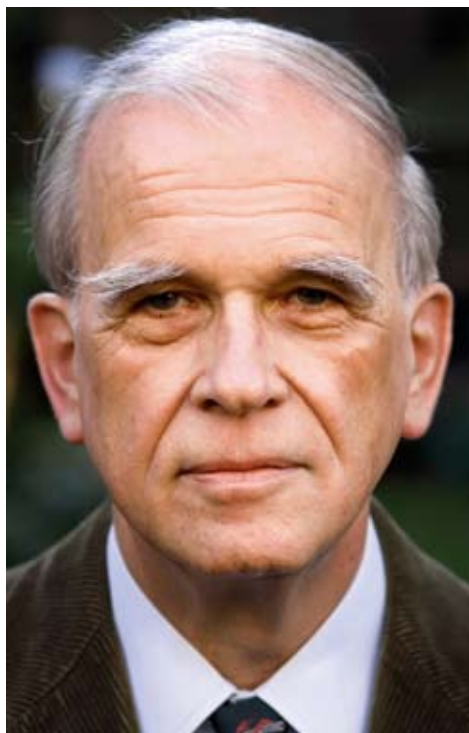
Geneeskunde blijft het mooiste vak dat er is, vindt Van Gijn. Ondanks zijn taak als opleider heeft hij nog een eigen spreekuur. Anders zou hij naar eigen gevoel geen dokter meer zijn. Maar had hij na de middelbare school zijn aanleg gevolgd, dan was hij waarschijnlijk klassieke talen gaan studeren. 'Ik ben een talenmanneltje, maar elk jaar weer Homerus in de hoogste klas van de middelbare school is toch een beetje saai. Ik had een rolmodel in onze familiedokter: die beste man zei weinig, maar wist al veel door goed te kijken. Dat leek

me wel wat. Bovendien wilde ik met mensen te maken hebben. Tijdens mijn studie werd mijn geduld wat dat betreft flink op de proef gesteld. Begin jaren zestig moest je eerst vijf jaar studeren voordat je ook maar één patiënt mocht aanraken. Gelukkig is dat nu anders.'

Al zal hij niet zeggen dat de dokters van vandaag beter zijn. 'Het werken met jonge mensen houdt me fris, maar er is veel geloof in onderwijsland. Er zijn mensen die geloven in *problem solving teaching*. Die vinden colleges een verschrikking, maar er is geen spoor van bewijs dat het een beter is dan het ander. Een goede docent kan een grote groep ook een beeld bijbrengen van de patiënt. Moderne studenten vragen gelukkig ook weer om colleges met patiënten.'

Geen spandoeken

Van Gijn treedt niet vaak naar buiten als activist of politicus. 'Ik ga niet de straat op met spandoeken. Als anderen het initiatief voor een actie nemen, ben ik wel bereid mijn mening te geven. Zo heb ik Tweede-Kamerlid Agnes Kant gesteund bij haar protesten tegen de toenemende marktwerking in de zorg. Ik ben niet van de SP, maar ik ben er wel van overtuigd dat geneeskunde zich niet voor een handeltje leent. Daar zijn dokters niet voor. Gezondheid is een recht. We moeten in ons land zien te voorkomen dat we in Amerikaanse toestanden terechtkomen. Daar kunnen alleen de rijkste burgers de beste zorg kopen, terwijl eenderde van de bevolking onverzekerd rondloopt.' Zijn hoofdredacteurschap maakt ook dat hij nog maar zelden voor bestuurlijk werk wordt gevraagd. 'Ik deed binnen mijn faculteit en ziekenhuis braaf mijn huiswerk. Curriculumherzieningen. Stafconvent. Ik kan wel besturen, ik ben er niet ongeschikt voor, maar het heeft niet mijn hart. Ik ben een dokter, geen manager.' ●

beeld: de beeldredactie, herbert wiggerman

